

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ এতিয়া ঈশ্বৰৰ কোলালৈ আহিছা, তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ হ'লে দৈৱীগুণো লাগিব"

প্ৰশ্ন: ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে কোনটো কথাত নিজক বহুত চম্ভালিব লাগে আৰু কিয়?

উত্তৰ: গোটেই দিনটোৰ দিনচৰ্চাত যাতে কোনো পাপ কাম নহয় ইয়াৰ পৰা নিজক চম্ভালিব লাগে কিয়নো তোমালোকৰ সন্মুখত পিতা ধৰ্মৰাজৰ ৰূপত থিয় হৈ আছে। চেক (পৰীক্ষা) কৰা যে কাৰোবাক দুখতো নিদিলা? শ্ৰীমতত কিমান পাৰচেণ্ট (শতাংশ) চলোঁ? ৰাৱণৰ মতততো নচলোঁ? কিয়নো পিতাৰ হৈ যোৱাৰ পাচত কিবা বিকৰ্ম হ'লে একৰ বিপৰীতে এশ গুণ হৈ যায়।

ওঁম শান্তি। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী)। এইটোতো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে, কোনো মনুষ্যক বা দেৱতাসকলক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰিব। ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া বুদ্ধিত এইটো থাকে যে আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। এইটোও স্মৃতি সদায় কাৰো নাথাকে। নিজকে সঁচাকৈ ব্ৰাহ্মণ বুলি ভাবে, এনেকুৱাও নহয়। ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে আকৌ দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ, আমি শিৱবাবাৰ দ্বাৰা পুৰুষোত্তম হৈ আছোঁ। এইটো স্মৃতিও সকলোৰে নাথাকে। বাৰে বাৰে এইটো পাহৰি যায় যে আমি পুৰুষোত্তম সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থাকিলে সেয়াও বৰ সৌভাগ্যৰ কথা। সদায় ক্ৰমানুসৰি হয়েই। সকলো নিজৰ নিজৰ বুদ্ধি অনুসাৰে পুৰুষাৰ্থী হয়। এতিয়া তোমালোক হৈছা সংগমযুগী। পুৰুষোত্তম হ'বগৈ। এইটো জানা যে আমি পুৰুষোত্তম তেতিয়া হ'ম যেতিয়া অক্সা (পিতা)ক অৰ্থাৎ ম'ষ্ট বিলাভেদ (অতি মৰমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰিম। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই পাপ নাশ হ'ব। যদি কোনোবাই পাপ কৰে তেতিয়া তাৰ এশ গুণ হিচাপ বাঢ়ি যায়। আগতে যি পাপ কৰিছিল তাৰ 10 পাৰচেণ্ট (শতাংশ) বাঢ়িছিল। এতিয়াটো 100 পাৰচেণ্ট (শতাংশ) বাঢ়ি যায় কিয়নো ঈশ্বৰীয় কোলালৈ আহি আকৌ পাপ নকৰা জানো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাই আমাক পুৰুষোত্তম তথা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ পঢ়ায়। এইটো স্মৃতি যাৰ স্থায়ী হৈ থাকে তেওঁলোকে অলৌকিক সেৱাও বহুত কৰি থাকিব। সদায় হৰ্ষিতমুখৰ হ'বলৈ আনকো ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। য'লৈকে নোযোৱা, বুদ্ধিত যাতে এইটো স্মৃতি থাকে যে আমি সংগমযুগত আছোঁ। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। তেওঁলোকে পুৰুষোত্তম মাহ বা বৰ্ষ বুলি কয়। তোমালোকে কোৱা আমি পুৰুষোত্তম সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। এইটো ভালদৰে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে - এতিয়া আমি পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যাত্ৰাত আছোঁ। এইটো স্মৃতিত থাকিলেও সেয়া 'মনমনান্তৰ'ই হৈ গ'ল। তোমালোক পুৰুষোত্তম হৈ আছা, পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি আৰু কৰ্ম অনুসৰি। দৈৱীগুণো লাগে আৰু শ্ৰীমতত চলিব লাগে। নিজৰ মতততো সকলো মনুষ্যই চলে। সেয়া হৈছেই ৰাৱণ মত। এনেকুৱাও নহয় যে তোমালোক সকলোৱে শ্ৰীমতত চলা। বহুত আছে যিয়ে ৰাৱণ মততো চলে। শ্ৰীমতত কোনোবাই বহুত পাৰচেণ্ট চলে, কোনোবাই কম। কোনোবাই চাগে 2 পাৰচেণ্টহে চলে। যদিও ইয়াতে বহি আছে তথাপি শিৱবাবাৰ স্মৃতিত নাথাকে। বুদ্ধিযোগ ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত গৈ থাকিব। নিতৌ নিজকে চাব লাগে আজি কোনো পাপ কাম কৰাতো নাই? কাৰোবাক দুখতো নিদিলা? নিজক বহুত চম্ভালিব লাগে কিয়নো ধৰ্মৰাজো থিয় হৈ থকা নাই জানো। এতিয়াৰ সময়েই হৈছে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰাৰ। শাস্তিও খাব লাগিব। সন্তানসকলে জানে যে আমি জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপী। য'তেই কোনো মন্দিৰ অথবা গুৰুৰ ওচৰলৈ বা কোনো ইষ্ট-দেৱতাৰ ওচৰলৈ যায় তেতিয়া কয় - মইতো জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপী, মোক ৰক্ষা কৰা, দয়া কৰা। সত্যযুগত কেতিয়াও এনেকুৱা শব্দ উচ্চাৰিত নহয়। কোনোবাই সঁচাকৈ কয় কোনোবাই মিছাকৈ কয়। ইয়াতো তেনেকুৱা। বাবাই সদায় কয় - নিজৰ জীৱন কাহিনী বাবালৈ লিখি পঠিওৱা। কোনোবাইতো একেবাৰে সঁচা কথা লিখে, কোনোবাই লুকুৱায়ো। লাজ কৰে। এয়াতো জানে - বেয়া কৰ্ম কৰিলে তাৰ ফলো বেয়া পাম। সেয়াতো হৈছে অল্পকালৰ কথা। এয়াতো বহুত কালৰ কথা। বেয়া কৰ্ম কৰিলে শাস্তিও খাব আকৌ স্বৰ্গলৈও বহুত পাচত আহিব। এতিয়া সকলো গম পোৱা যায় যে কোন কোন পুৰুষোত্তম হয়। সেইখন হৈছে পুৰুষোত্তম দৈৱী ৰাজ্য। উত্তমতকৈও উত্তম পুৰুষ হোৱা, নহয় নাজানো? আন কোনো ঠাইত এনেকৈ কাৰোবাৰ মহিমা নকৰে। মনুষ্যইতো দেৱতাসকলৰ গুণসমূহকো নাজানে। যদিও মহিমা গায় কিন্তু ভাটোৰ দৰে সেইবাবে বাবায়ো কয় - ভক্তসকলক বুজোৱা। ভক্তসকলে যেতিয়া নিজকে নীচ পাপী বুলি কয় তেতিয়া তেওঁলোকক সুধিবা যে যেতিয়া তোমালোক শাস্তিধামত আছিল তেতিয়া তাত পাপ কৰিছিল নেকি? তাততো সকলো আত্মা পবিত্ৰ হৈ থাকে। ইয়াত অপবিত্ৰ হৈছে কিয়নো তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। নতুন সৃষ্টিততো পবিত্ৰ হৈ থাকে। অপবিত্ৰ কৰি তোলাঁতা হৈছে ৰাৱণ।

এই সময়ত বিশেষকৈ ভাৰতত আৰু সাধাৰণভাৱে গোটেই সৃষ্টিত ৰাৱণৰ ৰাজ্য। যথা ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা। হাইয়েষ্ট (আটাইতকৈ উচ্চ), ল'য়েষ্ট (আটাইতকৈ নিম্ন)। ইয়াত সকলোৱে পতিত। বাবাই কয় - মই তোমালোকক পাৱন কৰি যাওঁ পুনৰ তোমালোকক কোনে পতিত কৰি দিয়ে? ৰাৱণে। এতিয়া পুনৰ তোমালোক মোৰ মতৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হৈ আছে আকৌ আধা কল্পৰ পাচত ৰাৱণৰ মতত পতিত হ'বগৈ অৰ্থাৎ দেহ-অভিমানত আহি বিকাৰৰ বশীভূত হৈ যোৱা। ইয়াকে আসুৰি মত বুলি কোৱা হয়। ভাৰত পাৱন আছিল সেই ভাৰতেই এতিয়া পতিত হৈ গ'ল আকৌ পাৱন হ'ব লাগে। পাৱন কৰিবৰ বাবেই পতিত-পাৱন পিতা আহিবলগীয়া হয়। এই সময়ত চোৱা কিমান অনেক মনুষ্য আছে। কাইলৈ কিমান হ'ব! যুদ্ধ লাগিব, মৃত্যুতো সন্মুখতে আছে। কাইলৈ ইমানবিলাক ক'লে যাব? সকলোৰে শৰীৰ আৰু এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হৈ যায়। এইটো ৰহস্য এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। আমি কাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ, এইটোও বহুতে বুজি নাপায়। একেবাৰে সাধাৰণ পদ পাওঁতা হ'ব। ডামা (নাটক) অনুসৰি কিয়েই বা কৰিব পাৰে, ভাগ্যত নাই। এতিয়াতো সন্তানসকলে চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিব লাগে, পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ, তোমালোক পিতাৰ সমান জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ হ'ব লাগে। গঢ়ি তোলাঁতা পিতাক পাইছা নহয়। দেৱতাসকলৰ মহিমা গোৱা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... এতিয়াতো এনেকুৱা গুণৱান কোনো নাই। সদায় নিজক সুধি থাকিবা - মই কিমানলৈকে উচ্চ পদ পাবৰ লায়ক (যোগ্য) হৈছোঁ? সংগমযুগক ভালদৰে স্মৰণ কৰিবা। আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ পুৰুষোত্তম হ'বলৈ গৈ আছোঁ। শ্ৰীকৃষ্ণ নতুন সৃষ্টিৰ পুৰুষোত্তম নহয় জানো। সন্তানসকলে জানে যে আমি পিতাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ, তেন্তে আৰু বেছিকৈহে পঢ়া উচিত। পঢ়ুৱাবও লাগে। যদি নপঢ়োৱা তেন্তে এইটো সিদ্ধ হয় যে নিজে নপঢ়া। বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। 5 শতাংশও ধাৰণ নহয়। এইটোও স্মৃতিত নাথাকে যে আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। বুদ্ধিত পিতাৰ স্মৃতি থাকিব লাগে আৰু চক্ৰ ঘূৰি থাকিব লাগে, বুজনিতো বহুত সহজ। নিজক আত্মা বুলি বুজিব লাগে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁ হৈছে সকলতোকৈ উচ্চ পিতা। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আমিye পূজ্য, আমিye পূজাৰী, এইটো বৰ ভাল মন্ত্ৰ। তেওঁলোকে আকৌ আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিছে, যি কিছু কয় সেয়া একেবাৰে ভুল। আমি পবিত্ৰ আছিলোঁ, 84 জন্মৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি এতিয়া এনেকুৱা হৈছোঁ। এতিয়া আমি উভতি যাম। আজি ইয়াত, কাইলৈ ঘৰলৈ যাম। আমি বেহদৰ পিতাৰ ঘৰলৈ যাওঁ। এয়া হৈছে বেহদৰ নাটক যিখন এতিয়া ৰিপটি (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। পিতাই কয় - দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম পাহৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজা। এতিয়া আমি এই শৰীৰ এৰি ঘৰলৈ যাওঁ, এইটো দৃঢ়ভাৱে স্মৃতিত ৰাখি লোৱা, মই আত্মা - এইটোও যদি স্মৃতিত থাকে আৰু নিজৰ ঘৰো স্মৃতিত থাকে তেন্তে বুদ্ধিৰে গোটেই সৃষ্টিৰ সন্মুখত (বৈৰাগ্য) হৈ গ'ল। শৰীৰৰো সন্মুখত, গতিকে সকলোৰে সন্মুখত। সেই হঠযোগীসকলে গোটেই সৃষ্টিৰ সন্মুখত কৰে জানো, তেওঁলোকৰ সন্মুখত আধৰুৱা। তোমালোকেতো গোটেই সৃষ্টি ত্যাগ কৰিব লাগে, নিজক শৰীৰ বুলি ভাবে সেয়েহে আকৌ কৰ্মও তেনেকুৱাই কৰে। দেহ-অভিমানী হোৱাৰ বাবে চুৰ কৰা, মিছা কোৱা, পাপ কৰা..... এই সকলো অভ্যাস গঢ়ি উঠে। উচ্চ স্বৰত কথা কোৱাৰো অভ্যাস হৈ যায়, তেতিয়া আকৌ কয় - মোৰ কণ্ঠই (মাতেই) এনেকুৱা। এদিনত 25-30 টা পাপ কৰি লয়। মিছা কোৱাতোও পাপ নহ'ল জানো। অভ্যাস হৈ যায়। বাবাই কয় - মৃদু স্বৰত কথা ক'বলৈ শিকাচোন। স্বৰ মৃদু কৰিবলৈ বেছি সময় নালাগে। কুকুৰকো যদি প্ৰতিপাল কৰে তেতিয়া ভাল হৈ যায়, বান্দৰ কিমান উগ্ৰ, আকৌ কাৰোবাৰ লগত ঘনিষ্ঠ হৈ গ'লে তেতিয়া বহি লৈ ডাঙ (নৃত্য) আদিও কৰে। জীৱ-জন্তুৰো শুধৰণি হৈ যায়। জীৱ-জন্তুৰ শুধৰণি কৰোঁতা হৈছে মনুষ্য। মনুষ্যৰ শুধৰণি কৰোঁতা হৈছে পিতা। পিতাই কয়, তোমালোকো জন্তুৰ নিচিনা। সেইবাবে মোকো কাছ অৱতাৰ, বৰাহ অৱতাৰ বুলি কৈ দিয়া। তোমালোকৰ যেনেকুৱা একটিভিটি (কৰ্মকাণ্ড), তাতকৈও মোক নিকৃষ্ট কৰি দিলা। এয়াও তোমালোকে জানা, জগতৰ লোকে নাজানে। অন্তিমত তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। কেনেকৈ শাস্তি খায় সেয়াও তোমালোকে জানিব পাৰিবা। আধা কল্প ভক্তি কৰিলা, এতিয়া পিতাক পালা। পিতাই কয় - মোৰ মতত নচলিলে শাস্তি আৰুহে বাঢ়ি যাব সেইবাবে এতিয়া পাপ আদি কৰিবলৈ এৰা। নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ান) ৰাখিবা আকৌ তাৰ লগতে ধাৰণাৰো প্ৰয়োজন। কাৰোবাক বুজোৱাৰ প্ৰেক্ষিচো (অভ্যাসো) থাকিব লাগে। প্ৰদৰ্শনীৰ চিত্ৰবোৰৰ ওপৰত চিন্তন কৰিবা। কাৰোবাক মই কেনেকৈ বুজাম। প্ৰথমতে এইটো বিষয় লোৱা - গীতাৰ ভগৱান কোন? জ্ঞানৰ সাগৰতো পতিত-পাৱন পৰমপিতা পৰমাত্মা নহয় জানো। এইজন পিতা হৈছে সকলো আত্মাৰে পিতা। তেন্তে সকলোৰে পিতাৰ পৰিচয় থকা উচিত নহয় জানো। ঋষি-মুনি আদি কাৰো পিতাৰ পৰিচয়ো নাই আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ পৰিচয়ো নাই সেইবাবে পোন প্ৰথমে এইখিনি বুজাই তেওঁলোকৰ দ্বাৰা লিখোৱা যে ভগৱান এজনেই। অন্য কোনো হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যই নিজক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া নিশ্চয় হৈছে - ভগৱান নিৰাকাৰ হয়। পিতাই আমাক পঢ়ায়। আমি ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় আৰু সংগ্ৰহুও হয়। এজনক স্মৰণ কৰিলে শিক্ষক আৰু গুৰু দুয়োৰে স্মৃতি আহিব। বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গৈ থকা উচিত নহয়। কেৱল 'শিৱ' বুলিও ক'ব নালাগে, শিৱ আমাৰ পিতাও হয়, ছুপ্ৰিম (পৰম) শিক্ষকো

হয়, আমাক লগত লৈ যাব। সেই এজনৰে কিমান মহিমা আছে, তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনো-কোনোৱে কয় – এওঁতো বি.কে. (ব্ৰহ্মাকুমাৰী)ক গুৰু কৰি ল'লে। তোমালোক তেওঁলোকৰ গুৰুতো হোৱা নহয় জানো। অৱশ্যে তোমালোকক পিতা বুলি নক'ব। শিক্ষক বা গুৰু বুলি ক'ব, পিতা বুলি নকয়। তিনিওটা সম্বোধনেৰে এজন পিতাকেই মাতিব। তেওঁ সকলোতকৈ উচ্চ পিতা, এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) ওপৰতো সেইজন (শিৱবাবা) পিতা। এয়া ভালদৰে বুজাব লাগে। প্ৰদৰ্শনীত বুজাবলৈ বুদ্ধি (জ্ঞান) লাগে। কিন্তু নিজৰ ইমান সাহস আছে বুলি নাভাবে। ডাঙৰ ডাঙৰ প্ৰদৰ্শনী হ'লে তেতিয়া যিসকল ভাল চাৰ্ভিচেব'ল (সেৱাধাৰী) সন্তান আছে তেওঁলোক গৈ সেৱা কৰা উচিত। বাবাই মানা কৰে জানো। আগলৈ গৈ সাধু-সন্ত আদিকো তোমালোকে জ্ঞান বাণ মাৰি থাকিব। যাবনো ক'লে! এখনেই দোকান। সকলোৰে সংগতি এই দোকানৰ পৰাই হ'ব। এইখন দোকান এনেকুৱা য'ত তোমালোকে সকলোকে পবিত্ৰ হোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়া, তাৰ পাচত তেওঁলোক পবিত্ৰ হয় বা নহয় সেয়া তেওঁলোকৰ কথা।

তোমালোক সন্তানসকলৰ ধ্যান বিশেষভাৱে চাৰ্ভিচৰ (সেৱাৰ) প্ৰতি থাকিব লাগে। যদিও সন্তানসকল বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয় কিন্তু পূৰ্ণা চাৰ্ভিচ নকৰিলে বাবাই বুজি লয় ৰাহৰ দশা চলিছে। দশাতো সকলোৰে ওপৰত ঘূৰি থাকে নহয় জানো। মায়াৰ ছায়া পৰিলে পুনৰ দুদিন পাচত ঠিক হৈ যায়। সন্তানসকলে সেৱাৰ অনুভৱ কৰিব লাগে। প্ৰদৰ্শনীতো কৰি থাকা, কিয়নো মনুষ্যই বুজি লৈ ততালিকে লিখি নিদিয়ে যে যথাযথ গীতা কৃষ্ণই নহয়, শিৱ ভগৱানে শুনাইছিল? কোনোবাইতো কেৱল কৈ দিয়ে - এয়া বহুত ভাল। মনুষ্যৰ কাৰণে বহুত কল্যাণকাৰী, সকলোকে দেখুৱাব লাগে। কিন্তু ময়ো এই উত্তৰাধিকাৰ লওঁ..... এনেকৈ কোনেও নকয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) দেহ-অভিমানত আহি উচ্চ স্বৰত কথা ক'ব নালাগে। এইটো অভ্যাস আঁতৰাব লাগে। চুৰ কৰা, মিছা কথা কোৱা.... এই সকলোবোৰ পাপ হয়, এইবোৰৰ পৰা বাচি থাকিবৰ বাবে আত্মা-অভিমानी হৈ থাকিব লাগে।

(2) মৃত্যু সন্মুখত সেই কাৰণে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি পাবলৈ হ'ব লাগে। পিতাৰ হোৱাৰ পাচত কোনো বেয়া কৰ্ম কৰিব নালাগে। শাস্তিৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: স্মৃতিৰ বলেৰে নিজৰ বা অন্যৰ শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থৰ গতি বিধিক জানোঁতা মাষ্টৰ ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱা যেনেকৈ বিজ্ঞানীসকলে পৃথিৱীৰ পৰা স্পেচলে (মহাকাশলৈ) যোৱাসকলৰ সকলো গতি বিধিক জানিব পাৰে তেনেকৈ তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী সন্তানসকলে চাইলেম (শান্তি, মৌনতা) অৰ্থাৎ স্মৃতিৰ বলেৰে নিজৰ বা অন্যৰ শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থ বা স্থিতিৰ গতি বিধিক স্পষ্টকৈ জানিব পাৰা। দিব্য বুদ্ধিৰ হ'লে, স্মৃতিৰ শুদ্ধ সংকল্পত স্থিত হ'লে “ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱা”ৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ যায় আৰু নতুন নতুন প্লেন (পৰিকল্পনা) প্ৰেক্টিকেলত (ব্যৱহাৰিক জীৱনত) আনিবলৈ স্বতঃ ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) হৈ যায়।

ম্লোগান: সকলোৰে সহযোগী হোৱা তেতিয়া স্নেহ স্বতঃ প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!